



Klinisch seksuoloog, psychotherapeut en auteur van o.a. *Gek van Liefde* (Van Halewyck, 2010)

Filmfrans

Dankzij de technologie gaat mijn talenkennis er met rasse schreden op vooruit. Zo is mijn (Franse) wagen uitgerust met een computergestuurde stem die me berispt als ik mijn gordel niet snel genoeg aansnoer of mijn lichten vergeet te doven bij het uitstappen. Wanneer het euvel niet hersteld wordt blijft de dame (want het is een vrouwenstem) haar boodschap herhalen. Met wat geluk bevatten haar zinnetje een paar woorden die ik niet ken, maar omdat de boodschap voortdurend herhaald wordt (gemiddeld vier keer per dag, wat al gauw oploopt tot een honderdtal keer per maand), blijven ze echt wel hangen en staan ze in geen tijd tussen mijn immer groeiende repertoire Franse woordjes te pronken.

Ook de goede oude filmmethode is een dankbare manier om je anderstalige woordenschat te vergroten. Minstens wekelijks duik ik in een film en bij Franse en Engelse films kies ik systematisch voor de originele versie. Keer op keer onderga ik dan een taalbad. Zo is het Frans dat ik in conversaties bovenhaal voor een groot deel filmfrans, met zinnen die gepikt zijn uit de talloze Rohmers, Truffauts, Resnais, Carax, Lecontes, Annauds, Taverniers... Niet alleen integreer ik zinnen letterlijk in mijn vocabulaire, ik spreek ze ook nog uit op z'n Depardieus, Noirets, Trintignants, Montands, Serraults, Luchini's...

En dan zijn er mijn persoonlijke cultfilms, de crème de la crème, waarin zinnen worden gezegd, uitroe-

pen gedebiteerd en vloeken gelanceerd die voor eeuwig in mijn geheugen gegrift staan. Af en toe - als stonden ze op een wiplank klaar om vanuit dat plekje in mijn hersenen op mijn tong te springen - galmen ze in volle weelderigheid uit mijn mond, tot grote consternatie van mijn omgeving en vaak ook mezelf.

Het zijn extatische uitroepen '*Ni sans toi, ni avec toi*' (*La femme d'à côté*), zacht gepreveld zinnen (ideaal als antwoord op de vraag wat je zoal doet in het leven) '*Viellir le plus doucement possible*' (*Le Parfum d'Yvonne*), eenvoudige verzuchtingen '*Oh mon amour*' (*Mon oncle d'Amérique*) of poëtische uitlatingen '*Je te rencontre. Je me souviens de toi. Qui es-tu?*' (*Hiroshima mon amour*). In de categorie verwensingen hou ik een onuitwisbare herinnering over aan een ruzie tussen Michel Serrault en zijn 'echtgenote', waarbij die laatste roept '*Va aux putes*' en Serrault - in zijn typische flegmatieke stijl - antwoordt: '*Merci, j'ai tout ce qu'il faut à la maison*'.

En laten we vooral de diepzinnige waarheden '*Une histoire d'amour, c'est comme une oeuvre d'art: une étincelle, beaucoup de patience et la patine du temps*' (*Trop belle pour toi*) of de grove oneliners van mannen-onder-elkaar '*Une bonne branlette vaut mieux qu'un mauvais mariage*' (*Tango*) niet vergeten. Maar de origineelste manier om meteen de mooiste

'Soms galmen er zinnen uit mijn persoonlijke cultfilms in volle weelderigheid uit mijn mond'

woorden aan te leren blijft ongetwijfeld de tactiek die beschreven wordt in *L'éternité et un jour* van de Griekse cineast Theo Angelopoulos. Het gaat om een anekdote over een Griekse dichter uit de negentiende eeuw die in

Italië woont, waar hij is opgegroeid. Wanneer zijn vaderland tegen de Turkse bezetter in opstand komt voelt hij zich genoodzaakt om naar Griekenland terug te keren, om het via zijn dichtkunst te steunen. Aangekomen op het ouderlijke eiland heeft hij maar één handicap: hij kent geen Grieks. Vervolgens gaat hij van huis tot huis, van dorp tot dorp om woorden te kopen. Het nieuws verspreidt zich snel en weldra komen er van heinde en verre mensen bij hem langs met de mooiste woorden, in de hoop dat hij ze zal kopen.